

O Najsvätejšej Trojici a Duchu Svätom: pobožnosti svätého Josemaríu

Mons. Alvaro del Portillo sa podelil s novinarom Cesarom Cavallerom o svoje spomienky v knihe "Rozhovor o zakladateľovi Opus Dei" o pobožnosti svätého Josemaríu k Duchu Svätému, Kontakt plus, Bratislava 2003.

02.06.2006

Náčrt pobožnosti Sv. Josemaríu.

– *Blahoslavený Josemaría napísal vo*
Vyhni: Nauč sa velebiť Otca, Syna a
Ducha Svätého. Nauč sa vrúcne
uctievať Najsvätejšiu Trojicu:
verím v Boha Otca, verím v Boha
Syna, verím v Boha Ducha Svätého.
Dúfam v Boha Otca, dúfam v Boha
Syna, dúfam v Boha Ducha
Svätého. Milujem Boha Otca,
milujem Boha Syna, milujem Boha
Ducha Svätého. Verím v
Najsvätejšiu Trojicu, dúfam v ňu a
milujem ju. Takáto úcta je
nevyhnutná ako duševné cvičenie,
ktoré sa premení na skutky srdca,
hoci ju vždy nemožno vyjadriť
slovami (č. 296).

Táto rada bez pochyby pramení z
bohatého vnútorného života
zakladateľa. Rád by som začal práve
tu a poprosil vás, aby ste nám
povedali niečo o jeho osobných
pobožnostiach.

Otec už prvým členom Diela hovorieval, že na to, aby sme rástli vo vnútornom živote, **je dobrým prostriedkom zasvätiť každý deň v týždni jednej konkrétnej pobožnosti: Najsvätejšej Trojici, Eucharistii, umučeniu Pána, Panne Márii, Svätému Jozefovi, svätým Anjelom strážcom a blaženým dušiam v očistci.** Tak ako vždy, aj táto rada vyvierala z jeho osobnej skúsenosti, pretože sám podľa toho žil mnoho rokov. Môžem potvrdiť, že jeho hlavnými pobožnosťami boli pobožnosti k Najsvätejšej Trojici – k jedinému a trojjedinému Bohu (mal osobný vzťah ku každej Božej osobe osobitne: k Otcovi, Synovi a Duchu Svätému); ďalej to bola pobožnosť k nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi, predovšetkým k jeho prítomnosti v Eucharistii, k jeho umučeniu a k rokom jeho skrytého života; k Panne Márii; k Svätému Jozefovi; k svätým anjelom a archanjelom; k svätým, zvlášť k dvanástim Apoštolom, k

svätým, ktorých si vyvolil za orodovníkov pre niektoré aspekty apoštolátu Diela (svätá Katarína Sienská, svätý Mikuláš z Bari, svätý Tomáš Morus, svätý Pius X. a svätý farár z Arsu) a k niektorým ďalším svätcom ako napríklad k svätému Antonovi opátovi, svätej Terézii od Ježiša, atď., a napokon k prvým kresťanom.

Jeho láska k Najsvätejšej Trojici sa prejavovala v mnohých maličkostiach. Napríklad pri výstavbe domu Villa Tevere, hlavného sídla Diela, si želal, aby kaplnka, v ktorej bude pravidelne slúžiť svätú omšu, bola zasvätená Najsvätejšej Trojici. Spomínam si aj, že pri osadení betlehema v tzv. fajčiarskej galérii, obývačke, kde sme sa zvyčajne ako rodina schádzali po obede alebo večeri, nás Otec poprosil, aby sme k ôsmym anjelom v betleheme pridali ešte jedného a poznamenal: **Tak ich bude deväť –**

tri pre každú osobu Najsvätejšej Trojice.

Náš zakladateľ vstúpil svojim deťom veľkú lásku k Trojici. To bol aj dôvod jeho nariadenia, aby sme sa každú tretiu nedeľu v mesiaci modlili a meditovali vyznanie viery podľa svätého Atanáza - okrem toho, že sa v Preces Diela hneď na začiatku obraciame na Najsvätejšiu Trojicu. Tri dni pred sviatkom Najsvätejšej Trojice recitujeme alebo, ešte lepšie, spievame tzv. *Anjelské trojdnie*.

My, čo sme žili po jeho boku, sme vedeli veľmi dobre, ako je táto pobožnosť hlboko zakorenená v jeho živote. Takto som prišiel aj na trik, pomocou ktorého som začal vyhrávať v „lotériách“, ktoré Otec niekedy organizoval. Je to taká pekná rodinná spomienka na prvé roky môjho povolania. Občas zvykol priniesť na naše pravidelné posedenia niečo, čo nám spríjemnilo

spoločne trávené chvíle, napríklad balíček cukríkov. Ak priniesol nejakú malú pozornosť, ktorú mohol dostať len jeden z nás, Otec zorganizoval žrebovanie. Mali sme mali uhádnuť číslo, na ktoré práve myslel. Hneď som prišiel na to, že to bolo vždy číslo tri alebo jeho násobok, pretože aj vo chvíľach odpočinku vyžaroval lásku k Najsvätejšej Trojici.

Mal tendenciu používať číslo tri alebo deväť aj pri iných príležitostiach. Najpríznačnejším je možno práve počet bodov v *Ceste* – 999. Na jednej súkromnej audiencii sa ho pápež Pavol VI. spýtal, prečo si zvolil práve tento počet. Náš zakladateľ mu na to odpovedal slovami: **z lásky k Najsvätejšej Trojici**. Spomínam si tiež, že pri prvom vydaní *Cesty* navrhol obal knihy v štýle, ktorý bol na tie časy dosť neobvyklý. Na obale boli zobrazená séria tieňovaných

deviatok, ktoré spolu vytvárali jeden stĺpec.

(...)

– V jednej svojej slávnej homílii, ktorá vyšla v knihe *Es Cristo que pasa*, nazval zakladateľ Ducha Svätého „**Velkým neznámym**“.

Práve preto, že tretia osoba Najsvätejšej Trojice je najmenej uctievaná, náš Otec k nej pociťoval zvláštnu úctu. Bez zveličovania môžem skonštatovať, že vo svojich kázňach bol veľkým hlásateľom tretej osoby Najsvätejšej Trojice. Napríklad si spomínam, že keď som bol s ním v roku 1971 v Ríme, keď prišiel jednej kňaz Diela, ktorý sa chystal viesť duchovné cvičenia v L' Aquile. Náš zakladateľ mu navrhol toto: **Zober si so sebou traktát *De Deo Trino* a vlej do ich srdc lásku k Duchu Svätému, a tým aj lásku k Otcovi a Synovi, pretože Syn bol od večnosti zrodený z Otca a takisto od**

večnosti z lásky medzi Otcom a Synom vychádza Duch Svätý. Nikdy to nebudeme schopní plne pochopiť, mne to však nerobí nijakú námahu, aby som tomu veril. Každý deň sa usilujem preniknúť hlbšie do tajomstva blaženej Trojice.

Náš zakladateľ mi mnohokrát rozprával, že od roku 1926 alebo 1927 mal veľmi intenzívny vzťah k tretej osobe Najsvätejšej Trojice. Každý rok vykonával desaťdňovú pobožnosť k Duchu Svätému využívajúc pritom knihu od Francisky Javiery del Valle. V apríli 1934 napísal modlitbu k Tešiteľovi, ktorú potom vo forme rukopisu odovzdal Ricardovi Fernándezovi Vallespínovi, vtedajšiemu riaditeľovi prvého centra Opus Dei.

V prvých rokoch svojej kňazskej služby nosieval v breviári niekoľko svätých obrázkov, ktoré mu slúžili

ako záložky na stranách, ktoré najčastejšie čítaval. Jedného dňa mal pocit, že je na ne naviazaný.

Okamžite sa ich zriekol a namiesto nich začal používať pružky papiera. Niekoľkokrát som ho počul hovoriť:

Keď som uvidel oné biele papieriky, začal som na ne písať: *Ure igne Sancti Spiritus!* Hor ohňom Ducha Svätého! Jednoducho mu slúžili ako veľmi účinné ľudské prostriedky na to, aby sa modlil Posvätné ofícium v zjednotení s Duchom Svätým. Používal som ich mnohé roky a vždy, keď som ich čítal, cítil som sa akoby som hovoril Duchu Svätému: Zapál ma! Premeň ma na pahrebu!

Mylné interpretácie Druhého vatikánskeho koncilu zo strany niektorých pseudoteológmi prerástli do skutočnej krízy, ktorá sa v priebehu niekoľkých rokov zmocnila mnohých cirkevných inštitúcií až do takej miery, že Svätý otec Pavol VI.

musel smutne konštatovať, že ide o fenomén „rozkladu Cirkvi“. Za daných okolností Otec nevýslovne trpel. Táto jeho bolesť ho viedla k tomu, že ešte viac zintenzívnil svoju pobožnosť k Duchu Svätému, ktorá vyvrcholila 30. mája 1971 zasvätením Diela Duchu Svätému. Obsiahly text tohto zasvätenia, ktorý zostavil Otec sám zahŕňa aj nasledovnú invokáciu: **Prosíme ťa, aby si vždy stál pri svojej Cirkvi, zvlášť pri rímskom pápežovi, aby nás viedol slovom i príkladom a aby dosiahol večný život spolu so svojim stádom, ktoré mu bolo zverené. Prosíme ťa, aby nám nikdy nechýbali dobrí pastieri a aby ti všetci veriaci slúžili svätým životom a v plnosti viery, a tak dosiahli slávu večného života.**

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/o-
najsvatejsej-trojici-a-uchu-svatom/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/o-najsvatejsej-trojici-a-uchu-svatom/)
(06.08.2025)